మానవత్వం ఇంకా బ్రతికే ఉన్నది

పి. ఉమాదేవి

కోర్టు హాలంతా జనంతో కిక్కిరిసి పోయింది. ఆ రోజు, ఒక హత్య కేసు విచారణ జరగబోతుంది. జనం,

ముఖాలలో ఆతృత, ఏం జరుగుతుందో నన్న ఆసక్తి కనిపిస్తున్నాయి.

విచారణ మొదలైంది. పబ్లిక్

ప్రాసిక్యూటర్, తన సీటునుంచి లేచాడు గౌను సర్దుకుంటూ.

దోషి హాజరు పెట్టబడ్డాడు. మాసిన గెడ్డం, నలిగిన బట్టలు — పాతికేళ్ళుండ వచ్చు. ఈ లోకంతో నిమిత్తం లేనట్లు నిర్లక్ష్యంగా ఉన్నాయి అతని చూపులు. అతని వద్దకు వచ్చాడు ప్రాసిక్యూటర్.

"నీ పేరు?" అని ప్రశ్నించాడు.

"రాజు." జవాబిచ్చాడతను.

"నీ వృత్తి?"

"టాక్సీడ్రైవర్ని."

"చూడు రాజూ! గత నెల 15 వ తారీఖు రాత్రి, నలుగురు పెద్దమనుషులు నీ టాక్సీ ఎక్కారు. వాళ్ళను, అమానుషంగా చంపావు. ఈ నేరం నీవు చేసినట్లుగా ఒప్పుకుంటావా?"

"ఒప్పుకుంటున్నాను."

"అయితే వాళ్ళను ఎందుకు చంపావు?"

"చెప్తాను. చెప్పటానికే ఇంకా బ్రతికి ఉన్నాను. ఆ నలుగురూ ఎంతటి దుర్మార్గులో, ఈ లోకానికి తెలియచెప్పటానికే నేను బ్రతికి ఉన్నది. చట్టం దృష్టిలో నేను హంతకుణ్ణి. కాని, నేను చెప్పింది విని, కొంతమందైనా నన్నర్థం చేసుకుంటే నాకదే సంతృప్తి. నా మనసుకు శాంతి. ఆ రోజు" అతను చెప్పటం ప్రారంభించాడు. జనం ఆసక్తిగా అతనివైపు చూడసాగారు.

"ఆ రోజు.... రాత్రి, పన్నెండు గంటలు దాటి ఉండవచ్చు. ఆకాశం మబ్బులు పట్టి ఉన్నది. వర్షం వచ్చేటట్లున్నది. ఖాళీగా, టాక్సీలో వెళ్ళుతున్నాను. అంతలో,

"టాక్సీ! టాక్సీ" అని ఎవరో పిల్చారు. అటువైపు చూసాను. అక్కడ నలుగురు వ్యక్తులు నిలబడి ఉన్నారు. ఒకతను చెయ్యి ఊపుతూ నన్ను పిలుస్తున్నాడు. టాక్సీ తీసుకెళ్ళి వాళ్ళ ముందుంచాను.

ఆ నలుగురూ టాక్సీ ఎక్కారు. వెళ్ళవలసిన స్థలం చెప్పారు. టాక్సీని స్టార్టు చేసాను. వాళ్ళల్లో వాళ్ళు మాట్లాడకోసాగారు. బాగా తాగేరేమో, వాసన అదరకొడుతుంది. ముద్దగా వస్తున్నాయి. ఒకటే నవ్వులు, కేకలు. ఆ వాసన, ఆ గోలను భరిస్తూ, టాక్సీ నడుపుతున్నాను. చిన్న చిన్న చినుకులతో వర్షం మొదలైంది.

"మొత్తానికి ఆనందరావు పెద్ద రసికుడే. ఈ వయస్సులోనే ఇంత రసికత్వం ఉంటే, అసలు వయస్సులో ఇంకెలా ఉండేవాడో" అని అన్నాడు వెనుక కూర్చున్న వాళ్ళల్లో ఒకడు. మిగిలిన ఇద్దరూ గొల్లుమని నవ్వారు. నా ప్రక్కన కూర్చున్నతను, బహుశా, ఆనందరావై ఉండాలి, ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుకుంటున్నాడు.

"ఇప్పుడేముంది. వయస్సులో ఉండగా ఒక ఆట ఆడాను. ఎలాంటి

అమ్మాయినైనా యిట్టే వల్లో వేసుకొనే వాణ్ణి," అన్నాడు పెద్ద పోజుపెడ్తూ.

"అయితే నీ లీలల్లో మచ్చుకు ఒకటి, మాకినిపించాలి. కొంతసేపైనా కాల క్షేపం అవుతుంది" అని పట్టుబట్టారు మిగిలిన ముగ్గురూ.

"అయితే వినండి" అని మొదలు పెట్టాడు. నాకు చిరాకుగా ఉన్నది. బయట వర్షం ఎక్కువ కాసాగింది.

"అవి నేను కాలేజీ చదివే రోజులు. విజయవాడలో నేను అద్దెకుండే మేడ క్రింది పోర్షన్‌లో సుదర్శనం అనే మందుల కంపెనీ సేల్సుమాన్ ఉండే వాడు. ఆయనకు ఒక్కర్తే కూతురు. పేరు కళ్యాణి."

ఆకాశంలో మెరుపు మెరిసింది. నా గుండెలు జల్లుమన్నాయి.

"కళ్యాణి నిజంగా పంచకళ్యాణిలా గుండేది. చక్రాల్లాంటి కళ్ళు, సంపెగ మొగ్గలాంటి ముక్కు, ఎడమ బుగ్గమీద బ్యూటీ స్పాట్ లాంటి పెద్ద పుట్టు మచ్చ - అప్సరసలాగుండేది. ఆమె అందం, నన్ను పిచ్చెక్కించేసేది. ఎలాగైనా వల్లో వేసుకోవాలని విశ్వ ప్రయత్నం చేసాను. అంత ఈజీ అయిన ఘటంకాదు. నాకు చిక్కకుండా, చాలా రోజులు నన్ను ఏడిపించింది. తగిన సమయం కోసం చూస్తున్నాను. నేను ఆశించిన అవకాశం, ఒక రోజు రానే వచ్చింది. ఆ రోజు ఆమె తండ్రి క్యాంపులో ఉన్నాడు. కళ్యాణి ఒంటరిగా దొరికింది. కన్నెపిల్లకు వేయవలసిన మహత్తరమైన మంత్రం ప్రయోగించాను. పెండ్లి చేసుకుంటానన్నాను. మొదట బెట్టుచేసింది. నేను కొంత బల వంతం చేసాను. అరచి, అల్లరిచేస్తా నన్నది. 'అరుస్తే, నీకే నష్టం. నీ జీవితం అల్లరి అవుతుందని' బెదిరించాను. దానితో, నాకు లొంగక తప్ప లేదు. కళ్యాణిలాంటి మొండిఘటాలను కూడా ఈజీగా లొంగతీసుకున్నాను."

"స్టాపిట్ !" దాదాపు అరిచినట్లుగా వినిపించింది. "ఆ రోజు కళ్యాణి నీకు లొంగలేదు" అన్నాడు వెనక కూర్చున్న వాళ్ళలో ఒకడు.

"లొంగలేదని నీకేం తెలుసు" అన్నాడు ఆనందరావన్నతను, ముఖం కందగడ్డలా అయింది.

"నాకంతా తెలుసు. ఆ కళ్యాణి తండ్రి, నా తండ్రి స్నేహితులు. ఒక రోజు, కళ్యాణి తండ్రి మా ఊరు వచ్చాడు. 'ఆనందరావనే రాస్కెల్, తన కూతురు వెంటపడే వాడని, ఒక రోజు తను యింటిలో లేని సమయంలో, బలాత్కరించబోయాడనీ, తన కూతురు కేకలు పెట్టగా చుట్టుప్రక్కలవాళ్ళు వచ్చి దేహశుద్ధి చేసారని, అది కక్షగా పెట్టుకుని, లేనిపోనివి కల్పించి, వచ్చిన సంబంధాలన్నీ చెడగొడుతున్నాడని' నా తండ్రికి చెప్పగా విన్నాను," అని ఆగా

డతను. ఆనందరావు తేలుకుట్టిన దొంగలా గమ్మున ఉండిపోయాడు.

నాలో రక్తం వేడెక్కసాగింది. బయట వర్షంకూడా ఇంకా ఎక్కువ కాసాగింది.

అతను మళ్ళీ చెప్పటం మొదలు పెట్టాడు.

"నా తండ్రి బలవంతంమీద ఆ అమ్మాయిని చూడక తప్పిందికాదు. అందంగానే ఉన్నది. కాని, బొత్తిగా ఫ్యామిలీ పైపుగా ఉన్నది. అటువంటి గుదిబండను కట్టుకుంటే, నా సరదాలు బంద్ అయ్యే ప్రమాదం ఉన్నది. అందుకనే, నాకు నచ్చలేదు. నా అభిరుచులకు అనుకూలంగా, ఏ మోడరన్ గర్ల్ అయితే బాగుండేది. కాని, మా నాన్న మాటను కాదనలేక పోయాను. తండ్రిమాట నిలబెట్టటానికి ఆమెను పెండ్లి చేసుకోవటానికి అంగీకరించాను. సరిగా ముహూర్తం సమయానికి, పెండ్లి కూతురు కనకుడటంలేదన్నారు.అందరూ హడావిడిగా వెతికారు. కళ్యాణి ఎక్కడా కన్పడలేదు. పెండ్లిపీటల వరకూ వచ్చి, పెండ్లి ఆగిపోయింది. కొందరు ఆ అమ్మాయి ఎవరితోనో లేచిపోయి ఉంటుందన్నారు. "అవమానం భరించలేక, కళ్యాణి తండ్రి గుండెపోటుతో మరణించాడు."

"అబద్ధం. శుద్ధ అబద్ధం. కళ్యాణి తండ్రి చనిపోవటానికి కారణం అది కాదు" అని అరిచాడొకడు.

"ఆ రోజు కళ్యాణి లేచిపోలేదు. నీవే మోసంచేసి, అందటి కళ్ళల్లో కారం జల్లి, కట్నం తాలూకు డబ్బుతో, పెండ్లి పీటలనుండి పరారయ్యావు. పీటలమీద పెండ్లి, తప్పిపోవటంతో గుండెపోటుతో ఆమె తండ్రి మరణించాడు."

స్టీరింగుచుట్టూ నా చేతులు బిగుసుకున్నాయి. వర్షం తగ్గుముఖం పట్టింది.

తండ్రి చనిపోయిన తరువాత, నా అనేవాళ్ళు లేక, అష్టకష్టాలుపడిందామె. చివరకు నేను పనిచేసే కంపెనీలోనే చిన్న ఉద్యోగం దొరికింది. చాలా ముభావంగా ఉండేది. ఎవరితోనూ ఎక్కువగా మాట్లాడేది కాదు. మాట్లాడినా, చాలా ముక్తసరిగా మాట్లాడేది. తన పనేదో తనేమో. అందుకనే ఆమంటే, నాకు యిష్టం ఏర్పడింది. పెండ్లి చేసుకుంటే అటువంటి అమ్మాయినే చేసుకోవాలనుకున్నాను.

ఒకరోజు నా మనసులో మాట ఆమెకు తెలియపర్చాను. ఆమె అభిప్రాయం అడిగాను. ఆ సమయంలోనే, ఆమె గురించి నాకు అన్ని విషయాలు తెలిసాయి. తన మీదున్న అపవాదు, తన పెండ్లి, పీటల వరకు వచ్చి ఆగిపోయిన వృత్తాంతం, తనతండ్రిమరణం- అన్ని విషయాలూ ఏమీ దాచకుండా వివరంగా చెప్పింది. అప్పుడే ఆమెను అల్లరిచేసిన ఆనందరావు గురించి, ఆమెను, ఆమె తండ్రిని మోసంచేసి,

పారిపోయిన ముకుందరావు గురించి తెలిసింది నాకు. కళ్యాణి తప్పేమీ లేద న్పించింది. మనస్ఫూర్తిగా ఆమెను పెండ్లాడాను. అమ్మా, నాన్న, బంధువులు ఎవరూ రాలేదు. స్నేహితుల సమక్షంలో, ముక్తసరిగా జరిగింది మా పెండ్లి.

ఆర్నెల్లు మా సంసార జీవితం, ఎంతో ఆనందంగా జరిగిపోయింది. ఇద్దరి సంపాదనతో సరదాగా గడిచి పోయింది. కానీ, ఆ తరువాతే, మాకు కష్టాలు ప్రారంభం అయ్యాయి.

ఒకరోజు కంపెనీ మేనేజరు కళ్యాణితో అసభ్యంగా ప్రవర్తించాడు. ఆవేశంలో చెయ్యిచేసుకున్నాను. ఆ కక్షతో ఆ రాస్కెల్ నన్ను ఉద్యోగం నుంచి తొలగించాడు. ప్రిస్టేజి కోసం, కళ్యాణిని ఉద్యోగం మాన్పించాను. ఇద్దరికీ ఉద్యోగాలు లేకుండాపోయాయి. గడవటం కష్టం అయిపోయింది. ఇంట్లో ఉన్న ఒక్కొక్క సామాను బయటకు వెళ్ళసాగింది.

అప్పటికి కళ్యాణి ఒట్టిమనిషి కూడా కాదు. ఉద్యోగం గురించి చేసిన ప్రయత్నాలు ఒక్కటీ ఫలించలేదు. బాగా విసిగిపోయాను.

కళ్యాణికి నొప్పులు మొదలైనాయి. హాస్పిటల్‌లో జాయిన్ చేశాను. కాని, దురదృష్ట వశాత్తు డెలివరీ కష్టమై, ఆమె మరణించింది." చెప్పటంఆపుచేశాడతను.

నా రక్తం సలసలా కాగిపోతున్నది. అప్పటివరకు మౌనంగా వున్న నాల్గవతను బిగ్గరగా నవ్వాడు.

"సెభాష్! కరుణాకరం! చాలా తెలివిగా కథను ముగించావు" అన్నాడు.

"కథేమిటి? అసలు జరిగింది అదే. బలహీనంగా ఉన్నదేమో, బిడ్డను కన లేక చనిపోయిందామె" అతని కంఠం తీవ్రంగా పల్కింది.

"అంతా అబద్ధం. ఆమె చని పోలేదు. ఆమెను, ఆమె బిడ్డను, నిర్దాక్షిణ్యంగా వాళ్ళ ఖర్మానికి వాళ్ళను వదిలేసి, నీ సుఖంకోసం పారిపోయావు. ఆ తల్లి, బిడ్డ అనాథలైపోయారు" అన్నాడు ఆ నాల్గవతను.

"డోంట్ టాక్ రబ్బిష్! నేనంత కసాయివాణ్ణి కాదు, పెళ్లాం, బిడ్డలను వదిలి పారిపోవటానికి" అన్నాడు కరుణాకరం అన్నతను.

"నీ వెంత దయాపరుడవో నాకు తెలుసు. ఆ తరువాత కళ్యాణిని, ఆమె బిడ్డనుఆదరించింది నేనని నీకు తెలియదు" అన్నాడు ఆ నాల్గవతను వ్యంగ్యంగా.

"అసలేం జరిగింది మూర్తిగారూ? అంతా వివరంగా చెప్పండి" అని సంతోషంగా అడిగారు మిగిలిన ఇద్దరూ. వాళ్ళకు కరుణాకరంమీద పీకలదాకా కోపంగా ఉన్నది.

"ఏముంది. ఈ మహానుభావుడికి ఉద్యోగం దొరకలేదు. కష్టాలు పడలేక

పోయాడు. అంతలో మేనమామ దగ్గర నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. 'మంచి ఉద్యోగం, హోదాలతోబాటు, బరువైన కట్నంతో తన కూతురును ఇస్తాను, వెంటనే బయలుదేరి రావలసినదిగా. మంచి అవకాశం వచ్చింది. అనవసరంగా కష్టాలు పడటం ఎందుకనుకున్నాడు. వన్ ఫైన్ మార్నింగున, భార్యా బిడ్డలను వదిలేసి చెక్కేసాడు. దానితో కళ్యాణి, ఆమెబిడ్డ అనాధలై రోడ్డుమీద పడ్డారు," అని ఆపుచేసాడతను.

"అప్పుడు వాళ్ళను నీవు ఉద్ధరించావా?" అని అడిగాడు కరుణాకరం క్రోధం నిండిన గొంతుతో.

"అవును. ఒకరోజు, నా భార్య, కల్యాణి. తలవని తలంపుగా కలవటం జరిగింది. కళ్యాణి, నా భార్య చిన్ననాటి స్నేహితులు. స్నేహితురాలి కష్టాలు విని, జాలిపడి, నా భార్య, ఆ తల్లిని, బిడ్డను మా యింటికి తీసుకొని వచ్చింది. ఈ పెద్దమనిషి ఇంకా తిరిగి వస్తాడని ఎదురుచూసింది. ఆమె ఆశ నిరాశే అయ్యింది. ఆమె దురదృష్టంకొద్దీ, ఆమె బిడ్డ కాస్తా గుటుక్కుమన్నాడు. ఆ షాక్‌తో పిచ్చిదైపోయింది. ఒక రోజు ఎవరికీ చెప్పకుండా ఎటో పోయింది. పాపం, ఎక్కడున్నదో, ఏమయిందో," అని ముగించాడతను.

నా నరాలు తెగిపోతున్నట్లుంది. 'దొంగ రాస్కెల్స్. సంఘానికి చీడ పురుగులు. అటువంటి చీడపురుగులను కొన్ని అయినా ఏరిపారేయాలి. వాళ్ళను మట్టుపెట్టితేగాని, వాళ్ళ చేతుల్లో అమానుషంగా బలైపోయిన ఆ స్త్రీ మూర్తి ఆత్మకు శాంతి లభించదు.' వర్షం పూర్తిగా వెలిసింది.

రూటు మార్చాను. వాళ్ళదేమీ గమనించే స్థితిలోలేరు. వాళ్ళలో వాళ్ళు యింకా వాదించుకుంటున్నారు. ఒకరు చేసిన తప్పులు, ఇంకొకరు ఎత్తిపొడుచుకుంటున్నారు. మందు ప్రభావంలో, ఒళ్ళుమరిచి తిట్టుకోవటం మొదలెట్టారు.

తిట్టుకొని, తిట్టుకొని అలసిపోయారేమో, కొంతసేపటికి మాటలు విన్పించటంలేదు. చాలాదూరం తీసుకొని వెళ్ళాను. ఊరికి దూరంగా, వాళ్లు అరచి గీపెట్టినా, ఏ సహాయం అందని చోటకు తీసుకొని వెళ్ళాను. అప్పటికే ఇద్దరు మంచి నిద్రలో ఉన్నారు. మిగిలిన ఇద్దరూ, నిద్రావస్థతో జోగుతున్నారు. అదే మంచి అవకాశం అనుకున్నాను.

సడన్‌గా ఒకచోట కారాపాను. వాళ్ళను గమనించాను. మత్తుగా పడున్నారు. నిశ్శబ్దంగా కారు దిగాను. ఆకాశం నిర్మలంగా ఉన్నది. కాని, నా గుండెల్లో ప్రతీకార జ్వాలలు రగులుతున్నాయి.

వెంటనే, కారు నాలుగు డోర్స్ తెరవకుండా చేశాను. వాళ్ళవైపు చూసాను.

ఇప్పుడు వాళ్ళు బోనులో బంధించబడిన పులులు. నా చేతిలో చిక్కారు. దయా దాక్షిణ్యాలు లేకుండా చంపాలి. ఏ అమానుష కృత్యాలతో, ఒక స్త్రీ జీవితాన్ని, కుక్కలు చింపిన విస్తరిగా చేసారో, ఆ విధంగానే, వీళ్ళ శరీరాలను కూడా, అమానుషంగా కాల్చి చంపాలి. అప్పుడుగాని, నాకు మనశ్శాంతి ఉండదు.

డిక్కీలో ఉన్న రెండు టిన్నుల పెట్రోలు తీసుకున్నాను. కారు మొత్తం గుమ్మరించాను. దానితో మెలుకవ వచ్చి లేచారు. మత్తు పూర్తిగా దిగిపోయింది. తలుపులు తెరవటానికి ప్రయత్నించారు. లాభంలేకపోయింది. గ్లాస్ విండోస్ నుండి బయటపడాలని ప్రయత్నించారు. ప్రయోజనంలేకపోయింది. బండల్లాంటి శరీరాలు రాలేకపోయాయి. ముందు, వెనక గ్లాసెస్ పగలకొట్టాలని చూసారు. కుదరలేదు. నేను చేసిన బోనులో చిక్కుకుని, ప్రాణభీతితో, పిచ్చెక్కిన కుక్కల్లాగా ఉన్నారు. తృప్తిగా నవ్వుకున్నాను, అన్ని రోజులకు.

అగ్గిపుల్ల వెలిగించాను. వాళ్ళ ముఖాలలో భయం కొట్టొచ్చినట్లు కన్పించింది. చంపవద్దని ప్రార్థించారు. ఎంత కావలిసివస్తే అంత డబ్బు ఇస్తానన్నారు. నా మనసు కరగలేదు. వాళ్ళ అకృత్యాలకు బలైపోయిన, ఆ స్త్రీ రూపం నా కళ్ళకు కన్పించినట్లైంది.

వెంటనే, నా చేతిలో వెలుగుతున్న ఆ అగ్గిపుల్లను వాళ్ళవైపు విసిరేసాను. అంతే. ఒక్కసారిగా భగ్గుమని మంటలు లేచాయి. ఆ నలుగురూ చావుకేకలు పెడుతున్నారు. నా గుండెల్లో అంతులేని తృప్తి. నా మనస్సుకు శాంతి. నా హృదయం ఆనందంతో ఉప్పొంగింది. సంతోషంతో, తనివితీరా నవ్వుకున్నాను. బిగ్గరగా నవ్వుకున్నాను. నలుగురూ మాడి మసైపోయారు. దానితో, నా కసి తీరింది."

ఆవేశంగా చెప్పుకుపోతున్నాడతను. ఆ దృశ్యం తలుచుకొని అక్కడి జనానికి వొళ్ళు జలదరించినట్లయింది.

"అయితే, ఎవరో ఒక స్త్రీకి ద్రోహం చేసారని, వాళ్ళ నలుగురిని చంపానన్నావు. కాని, ఆ నాల్గవతను కళ్యాణిని ఆదరించాడు కదా! అతనిని కూడా ఎందుకు చంపవలసి వచ్చింది," అని ప్రశ్నించాడు ప్యాసిక్యూటర్.

జనం ఆసక్తిగా, చూస్తున్నారు, అతనిని.

"వాడూ దుర్మార్గుడే. ఆమె జీవితాన్ని పూర్తిగా నాశనంచేసింది వాడే. వాడి పేరు భైరవమూర్తి. కళ్యాణి పిచ్చిదై ఎటో వెళ్ళిపోయిందని చెప్పాడు. అదంతా అబద్ధం. ఆపదానికి ప్రాణం కన్న మిన్న అయిన శీలాన్ని హరించాడు వాడు. అంతేకాదు, డబ్బుకి కక్కుర్తిపడి, ఆమెను సానికొంపలకు

అమ్మేసాడు. పెట్టుబడికి, నాల్గింతలు వచ్చేవరకు అక్కడ పీల్చి పిప్పిచేయ బడిందామె. ఎన్నో కష్టాలు, బాధలు ఆమె అనుభవించింది. ఎందుకు? దానికి కారణం, 'తను పోతే తన బిడ్డ అనాధ అయిపోతాడనే కడుపుతీపి. బిడ్డమీద మీద ప్రేమకొద్దీ, చావలేక, బ్రతికింది. ఆ బిడ్డను కూడా, ఈ సంఘం సరిగా బ్రతకనీయలేదు. అతని జన్మ అక్రమ మైందని, అనుక్షణం హేళనలతో, అవ మానాలతో హింసించింది. ఆ తల్లి, ఆ బిడ్డకోసం, ఆ బిడ్డ ఆ తల్లికోసం, అనుక్షణం చస్తూ బ్రతికారు. చివరకు, రోగాలతో తీసుకొని, తీసుకొని చని పోయింది ఆ తల్లి బిడ్డను అనాధచేసి. ఇన్ని ఘోరాలకు కారణం ఎవరు? ఆ నలుగురే. అందుకనే, నిలువునా కాల్చి చంపాను." అతని కళ్ళనుంచి, ధారాపాతంగా కన్నీరు కారుతుంది.

"తప్పుచేసిన వాళ్ళను శిక్షించటానికి చట్టంఉంది. చట్టాన్ని నీ చేతుల్లోకి తీసుకోకూడదు," అన్నాడు ప్రాసి క్యూటర్.

"చట్టం, న్యాయం. ఒక ఆడదానిని సజీవంగా సమాధి చేసారు, ఆ నలుగురు పెద్దమనుషులు. వాళ్ళను ఏ చట్టం శిక్షించింది, శిక్షంచలేదు. వాళ్ళచేతుల్లో అధికారం ఉన్నది. వాళ్ళ దగ్గర డబ్బుంది, చట్టాన్నికూడా తలక్రిందులు చేసే సామర్థ్యం ఉన్నది. వాళ్ళు సంఘంలో బలవంతులు. ఆ సమయం తప్పితే నేనేమీ చేయలేను వాళ్ళను. అందుకనే, వచ్చిన అవకాశాన్ని వినియోగించుకున్నాను. చట్టాన్ని నా చేతుల్లోకి తీసుకొని శిక్షించాను."

"నీ అభిప్రాయం సరికాదు. నీ కా హక్కులేదు."

"లేదని నాకూ తెలుసు. కాని, ఇటు వంటి కిరాతకుల చేతుల్లో ఒక్క కళ్యాణేకాదు, మనచుట్టూ, ఈ సంఘంలో అనేకమంది కళ్యాణుల జీవితాలు నాశనం అవుతాయి. పేదరికం, ఆహారసమస్య, ఉద్యోగ సమస్యలకంటే, ఇటువంటి దుర్మార్గుల సమస్యే ఎక్కువగా ఉన్నది. ఒక ఆడది ప్రశాంతంగా బ్రతికే ఆస్కారం లేకుండా చేస్తున్నారు వీళ్ళు. అందుకనే వాళ్ళను అంతం చేయవలసి వచ్చింది"

"ఒకరి వ్యక్తిగత విషయాలలో జోక్యం చేసుకొనవలసిన అవసరం నీకెందుకు? అసలు, కళ్యాణికి, నీకు ఉన్న సంబంధం ఏమిటి?"

"ఆమె .... ఆమె నాకు జన్మ యిచ్చిన మాతృమూర్తి. నన్ను కన్న తల్లి. లాయర్! నా తల్లి లాయర్!" రెండుచేతులు ముఖానికి కప్పుకుని భోరున ఏడుస్తున్నాడతను. కొందరు, సానుభూతితో చూస్తున్నారతనిని.

"యువరానర్! ముద్దాయి తన నేరాన్ని ఒప్పుకుంటున్నాడు. తన తల్లికి

ద్రోహం చేసారన్న కక్షతో, ఈ హత్యలు చేయటం జరిగింది. అందు చేత, కోర్టువారు హంతకుడికి తగిన శిక్ష విధించవలసినదిగా ప్రార్థిస్తున్నాను." తన కథనాన్ని వినిపించాడు ప్రాసిక్యూటర్.

"రాజూ! నీవు చెప్పుకునేది ఏమైనా ఉందా?" అడిగారు జడ్జి రాజశేఖరం.

"లేదు."

"నీ తరఫున వాదించటానికి లాయర్ ఎవరైనా ఉన్నారా?"

"లేరు."

"ఉన్నారు," అని వినిపించింది.

అందరూ అటువైపు చూడసాగారు. అతనొక లాయర్. సుమారు ముప్పై యేళ్ళుంటాయి. ఆశ్చర్యంగా, అందరూ అతనినే చూస్తున్నారు.

"నేను, ముద్దాయి తరఫున వాదించ దలుచుకున్నాను. అనుమతించవలసిన దిగా కోరుకుంటున్నాను." అన్నాడతను.

డిఫెన్సుసైడు విచారణ జరిగింది. ఆ లాయరు, తన శక్తికొలది వాదించాడు.

విచారణ ముగిసింది.

*   *   *

ఆ రోజు, జడ్జిమెంటు ఇచ్చేరోజు. జనం ఆతృతగా ఎదురుచూస్తున్నారు, తీర్పు ఎలా ఉంటుందోనని. రాజుకు కొన్ని సంవత్సరాలు కఠిన శిక్ష విధించ బడింది. ఉరిశిక్ష, కనీసం యావజ్జీవ కారాగార శిక్ష అయినా పడుతుందని ఆశించిన కొందరికి, ఆశాభంగమే అయ్యింది.

*   *   *

శిక్షాకాలం పూర్తి అయింది. ఆ రోజు, రాజును విడుదల చేసారు. సెల్ నుండి బయటకు వచ్చాడు. అనేక సంవత్సరాల తరువాత బయట ప్రపంచంలో అడుగు పెడుతున్నాడు. 'జైలుశిక్ష అనుభవించిన తనను ఈ లోకం ఆదరించదు. అయినా, దీనితో తనకు పనేమిటి? ఆదరించక పోతే వచ్చిన నష్టం ఏమిటి? జీవితంలో చాలాభాగం గడిచిపోయింది. ఈ లోకం అంటే తనకు అసహ్యం' అనుకున్నాడు రాజు.

ఎదురుగా ఆ నాడు, తన గురించి వాదించిన లాయర్ చిరునవ్వుతో నిల బడివున్నాడు. తనను ఆహ్వానిస్తున్నాడు. ప్రశాంతత నిండిన ఆ ముఖారవిందం, జ్యోతుల్లా మెరిసిపోతున్న ఆ కళ్ళను చూసాడు రాజు. మంత్రముగ్ధుడిలాగా అతనిని అనుసరించాడు. అతను, తన యింటికి తీసుకొని వెళ్లాడు. కడుపునిండా భోజనం పెట్టాడు. ఆ ఆప్యాయత, ఆద రణకు చలించిపోయాడు రాజు.

ఆయనెవరో తనకు తెలియదు. ఎందుకు తనంటే ఆసక్తి చూపుతున్నాడో తెలియదు. ఎంత ఆలోచించినా అర్థం కాలేదు. నిద్ర పట్టటంలేదు. అస్థిమి

తంగా అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాడు. రాజు.

ఎదురుగా ఎవరిదో ఫోటో ఉన్నది. అతను.... అతను గుర్తుకువచ్చింది. వాడు భైరవమూర్తి. వాడి ఫోటో ఎందుకున్న దిక్కడ. అంటే ఈ లాయర్‌కు, వాడికి ఏం సంబంధం? వీ డి కి సంబంధించిన యింటిలోనా నేను ఉన్నది. ఆవేశంలో పిడికిలి బిగుసుకుంది. ఏం మోసం చేయ టానికి వీడు నన్నిక్కడకు తీ సు కొ ని వచ్చాడు. వెంటనే ఈ సంగతి తేల్చు కోవాలి. ఆవేశంగా, ఆ లాయర్ గది లోకి అడుగుపెట్టాడు రాజు.

గద్దించి అడిగాడు. నోటికి వచ్చినట్లు తిట్టాడు. అన్నిటికి ప్రశాంతంగా నవ్వు తున్నాడతను. రాజు ఆవేశం దిగజారు తుంది.

"రాజూ! ఆవేశంలో నీకు ఏమి చెప్పినా నీవు అర్థం చేసుకోలేవు. ఆ రోజు, కోర్టులో, పతిత అయిన నీ తల్లి గురించి, నీ తల్లికి జరిగిన ద్రోహం గురించి, పదిమందికి ధైర్యంగా చెప్పుకో గలిగావు. కాని, స ం ఘ ం లో గౌరవ మర్యాదలున్నా, నా తండ్రి గురించి, నేను చెప్పుకోలేకపోతున్నాను. భైరవ మూర్తి నా తండ్రి. నా తండ్రి, నీతల్లికి చేసినద్రోహం,నీద్వారా ఆరోజువిన్నాను. నా మనసు ద్రవించింది. నీ తరఫున వకాల్తా పుచ్చుకున్నాను. వాదించాను. నీ శిక్ష తగ్గటానికి ప్రయత్నించాను.

"నా తండ్రి నీ తల్లికి తీరని ద్రోహం చేసాడు. కాదనను. యాదృచ్ఛికంగా వాళ్ళు నీ టాక్సీలో ప్రయాణం చేయటం జరిగింది. వాళ్ళ పాపాలు వాళ్ళ నోటి తోనే బయటపడ్డాయి. ఆవేశంలో నా తండ్రిని అమానుషంగా చంపావు. ఆ పరిస్థితులలో నీవే కాదు, ఎవరున్నా ఆ విధంగానే చేసేవారేమో.

"కాని, రాజూ! ఎంతో పతితురాలైనా నీ తల్లిమీద నీకు ప్రేమున్నట్లే, ఎంత నీచుడైనా నా తండ్రిమీద నాకూ ప్రేము న్నది. నా తండ్రిని చంపినందుకు,నిన్ను అంతం చేయగలను. అది నాకు కష్ట మైనది కాదు. కాని, మనిషన్న తరవాత అనేక బలహీనతలుంటాయి. మనిషి చేసిన తప్పులన్నింటిని శిక్షిస్తూ పోతే, అసలు మనుషులెవరు మిగలరేమో. శిక్షించటం క ం టె, క్షమించటంలోనే ఆనందం వున్నది. మానవత్వం ఉన్నది. అందుకనే, నిన్ను ఆదరిస్తున్నాను. ఒక సోదరుడుగా ప్రేమిస్తున్నాను." అతని కంఠం దృఢంగా పల్కింది.

రాజు మనస్సు ఏదో తెలియని అయో మయ స్థితిలో ఉన్నది. ఈ లోకంలో 'మానవత్వం ఇంకా బతికే ఉన్నది' అనిపించింది. అతని చూపులు ఎదురుగా దయనిండిని కళ్ళతో, నిశ్చలంగా, ప్రశాం తంగా ఉన్న బుద్ధుడి విగ్రహం మీదనే ఉన్నాయి.